עולת העוף

וְאִם מִן-הָעוֹף עֹלָה קָרְבָּנוֹ, לַה: וְהִקְרִיב מִן-הַתֹּרִים, אוֹ מִן-בְּנֵי הַיּוֹנָה --אֶת-קָרְבָּנוֹ. טו וְהִקְרִיבוֹ הַכֹּהֵן, אֶל-הַמִּזְבֵּחַ, וּמָלַק אֶת-רֹאשׁוֹ, וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה; וְנִמְצָה דָמוֹ, עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ. טז וְהֵסִיר אֶת-מֵרָאָתוֹ, בְּנֹצָתָהּ; וְהִשְׁלִיךְ אֹתָהּ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ, קֵדְמָה--אֶל-מְקוֹם, הַדֶּשֶׁן. יז וְשִׁסַּע אֹתוֹ בִּכְנָפָיו, לֹא יַבְדִּיל, וְהִקְטִיר אֹתוֹ הַכֹּהֵן הַמִּזְבֵּחָה, עַל-הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל-הָאֵשׁ: עֹלָה הוּא, אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ—לַה'.

משפחת היוניים

יונה

תור

<u>סימן זיהוי לתור</u>

בצווארו יש סימון

לשיעור מתוקשב:

וְהִקְרִיבוֹ הַכֹּהֵן, אֶל-הַמִּזְבֵּחַ, וּמָלַק אֶת-רֹאשׁוֹ, וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה; וְנִמְצָה דָמוֹ, עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ. טז וְהֵסִיר אֶת-מֻרְאָתוֹ, בְּנֹצָתָהּ; וְהִשְׁלִיךְ אֹתָהּ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ, קֵדְמָה--אֶל-מְקוֹם, הַדֶּשֶׁן. יז וְשִׁסַּע אֹתוֹ בִּכְנָפָיו, לֹא יַבְדִּיל, וְהִקְטִיר אֹתוֹ הַכֹּהֵן הַמִּזְבֵּחָה, עַל-הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל-הָאֵשׁ: עֹלָה הוּא, אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַה'.

סמן במדגש את עשרת הפעולות שעושה הכהן

ציין את המקום שבו נעשתה כל עבודה

העבודה	מקום עשייתה
מליקה	
הסרת מוראה	
השלכת המוראה	
מיצוי הדם	

תומר לבנון – הוראה מגוונת ©

גזור כל קלף הדבק למחברת וכתוב שם כיצד למדנו כל דבר !

מליקה בכהן בלבד

הפרדת הראש מהגוף

נקבות כשרות

בעל מום כשר

הוצאת הלפקן עם העור

פירוק הגוף והשארתו מחובר

תומר לבנון – הוראה מגוונת ©

פרק ז

תורת האשם

הקדמה: כשם שבתורת החטאת הוספנו דינים על דיני החטאת שלא נאמרו במפורש קודם לכן, אף כאן בקרבן אשם מוסיפים דנים שלא נאמר קודם לכן בדני קרבן אשם.

וְזֹאת תּוֹרַת, הָאָשָׁם: קֹדֶשׁ קָדָשִׁים, הוּא. בִּמְקוֹם, אֲשֶׁר יִשְׁחֲטוּ אֶת-הָעֹלָה, יִשְׁחֲטוּ, אֶת-הָאָשָׁם; וְאֶת-דָּמוֹ יִזְרֹק עַל-הַמִּזְבֵּחַ, סָבִיב. וְאֵת כָּל-חֶלְבּוֹ, יַקְרִיב מִמֶּנּוּ--אֵת, הָאַלְיָה, וְאֶת-הַחֵלֶב, הַמְכַסֶּה אֶת-הַקֶּרֶב. וְאֵת, שְׁתֵּי הַכְּלָיֹת, וְאֶת-הַחֵלֶב אֲשֶׁר עֲלֵיהֶן, אֲשֶׁר עַל-הַכְּסָלִים; וְאֶת-הַיֹּתֶרֶת, עַל-הַכָּבֵד, עַל-הַכְּלָיֹת, יְסִירֶנָּה. וְהִקְטִיר אֹתָם הַכֹּהֵן הַמִּזְבֵּחָה, אִשֶּׁה לַה'; אָשָׁם, הוּא.

כָּל-זָכָר בַּכֹּהֲנִים, יֹאכְלֶנּוּ; בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ יֵאָכֵל, קֹדֶשׁ קָדָשִׁים הוּא. כַּחַטָּאת, כָּאָשָׁם--תּוֹרָה אַחַת, לָהֶם; הַכֹּהֵן אֲשֶׁר יְכַפֶּר-בּוֹ, לוֹ יִהְיֶה. וְהַכֹּהֵן--הַמַּקְרִיב, אֶת-עֹלַת אִישׁ:

מדגש צהוב – עבודת הקרבן ואברי ההקרבה

מדגש ירוק – דינים הנוגעים לאכילתו

מדגש תכלת – דין העור

מדגש סגול – דין אכילת מנחות

פרק ז – תורת האשם משימות פרשנות

שאלות

- "וְזֹאת תּוֹרַת, הָאָשָׁם: קֹדֶשׁ קָדָשִׁים, הוּא" – מה לומדים מהשימוש במילה הזו ?
- מהו מקום שחיטת האשם ?
- מהי עבודת הדם שיש לעשות בקרבן אשם ?
- "וְאֵת כָּל-חֶלְבּוֹ, יַקְרִיב מִמֶּנּוּ" – מדוע התורה מפרטת את החלקים המוקרבים ?
- "אֵת הָאַלְיָה" – מהי המסקנה המתבקשת בעקבות ציון האליה ?

אכילת הקרבן

מצד אחד כתוב: "כָּל-זָכָר בַּכֹּהֲנִים, יֹאכְלֶנּוּ;" ומצד שני כתוב:"הַכֹּהֵן אֲשֶׁר יְכַפֶּר-בּוֹ, לוֹ יִהְיֶה" , מי הכהנים שרשאים לאכול מקרבן האשם ?

תומר לבנון – הוראה מגוונת ©

פרק ז

תורת השלמים – תודה

הקדמה: גם כאן מוסיפים דינים על קרבנות שלמים (תודה נדר ונדבה שכבר עסקנו בהם)

וְזֹאת תּוֹרַת, זֶבַח הַשְּׁלָמִים, אֲשֶׁר יַקְרִיב, לַה'. אִם עַל-תּוֹדָה, יַקְרִיבֶנּוּ--
וְהִקְרִיב עַל-זֶבַח הַתּוֹדָה חַלּוֹת מַצּוֹת בְּלוּלֹת בַּשָּׁמֶן, וּרְקִיקֵי מַצּוֹת מְשֻׁחִים
בַּשָּׁמֶן; וְסֹלֶת מֻרְבֶּכֶת, חַלֹּת בְּלוּלֹת בַּשָּׁמֶן. עַל-חַלֹּת לֶחֶם חָמֵץ, יַקְרִיב קָרְבָּנוֹ,
עַל-זֶבַח, תּוֹדַת שְׁלָמָיו. וְהִקְרִיב מִמֶּנּוּ אֶחָד מִכָּל-קָרְבָּן, תְּרוּמָה לַה';
לַכֹּהֵן, הַזֹּרֵק אֶת-דַּם הַשְּׁלָמִים--לוֹ יִהְיֶה.
וּבְשַׂר, זֶבַח תּוֹדַת שְׁלָמָיו--בְּיוֹם קָרְבָּנוֹ, יֵאָכֵל: לֹא-יַנִּיחַ מִמֶּנּוּ, עַד-בֹּקֶר.

מדגש צהוב – החלות והמצות המתלווים לקרבן.

מדגש ירוק – דינים הנוגעים לזמן אכילתו

מדגש סגול – דין הקרבת החלות והמצות

תומר לבנון – הוראה מגוונת ©

סיכום דיני שלמים של תודה

החייבים: מי שהיה חבוש בבית האסורים והשתחרר, או שהיה חולה והבריא, הולך במדבר ויורד הים שחזרו לשלום, מביאים קרבן שלמים (שלמי תודה)

הקרבן: ניתן להביא את הקרבן מן הבקר או מן הצאן (כפי שהתבאר בפרק ג)

הלחמים והמצות: מלבד הקרבן יש להביא עוד ארבעה סוגים שונים של חלות:

- חלות
- רקיקים
- רבוכות
- ולחמי חמץ

עשר מכל סוג

אכילת הלחמים: הכהנים ממשמרת בית האב מקבלים לחם אחד מכל סוג.

בשר הקרבן האוכלים ממנו: שלמים שעושים שלום בעולם שכולם אוכלים ממנו, המזבח, הכהנים והבעלים.

- כהנים אוכלים חזה ושוק וארבעה לחמים.
- מזבח את כל האימורים.
- בעלים וכל מי שירצה (ובלבד שיהיו טהורים) אוכלים את שאר הקרבן ואת שלושים ושש הלחמים.

זמן אכילתו: את קרבן תודה (והלחמים) ניתן לאכול יום אחד בלבד וכל הלילה כולו, ביום השני בבוקר יש לשרוף את מה שנותר ממנו ומהלחמים.

תומר לבנון – הוראה מגוונת ©

פרק ז – תורת זבח השלמים תודה

שאלות

- מהם הסיבות להבאת קרבן תודה? – רש"י ד"ה אם על תודה יקריבנו
- כמה ומהם סוגי הלחמים שמביאים עם קרבן התודה ?
- כמה ומהם סוגי המצות שמביאים עם קרבן התודה ?
- כמה לחמים מקבלים הכהנים ?
- כמה לחמים מקבל הבעלים ?
- מהו משך זמן אכילת הקרבן ?

תומר לבנון – הוראה מגוונת ©

פרק ז

תורת השלמים – נדר ונדבה

וְאִם-נֶדֶר אוֹ נְדָבָה*, זֶבַח קָרְבָּנוֹ--בְּיוֹם הַקְרִיבוֹ אֶת-זִבְחוֹ, יֵאָכֵל; וּמִמָּחֳרָת, וְהַנּוֹתָר מִמֶּנּוּ יֵאָכֵל.

וְהַנּוֹתָר, מִבְּשַׂר הַזֶּבַח--בַּיּוֹם, הַשְּׁלִישִׁי, בָּאֵשׁ, יִשָּׂרֵף. וְאִם הֵאָכֹל יֵאָכֵל** מִבְּשַׂר-זֶבַח שְׁלָמָיו בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, לֹא יֵרָצֶה--הַמַּקְרִיב אֹתוֹ לֹא יֵחָשֵׁב לוֹ, פִּגּוּל יִהְיֶה; וְהַנֶּפֶשׁ הָאֹכֶלֶת מִמֶּנּוּ, עֲוֹנָהּ תִּשָּׂא.

וְהַבָּשָׂר אֲשֶׁר-יִגַּע בְּכָל-טָמֵא, לֹא יֵאָכֵל--בָּאֵשׁ, יִשָּׂרֵף; וְהַבָּשָׂר--כָּל-טָהוֹר, יֹאכַל בָּשָׂר.

וְהַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר-תֹּאכַל בָּשָׂר, מִזֶּבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר לַה', וְטֻמְאָתוֹ, עָלָיו--וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא, מֵעַמֶּיהָ.

וְנֶפֶשׁ כִּי-תִגַּע בְּכָל-טָמֵא, בְּטֻמְאַת אָדָם אוֹ בִּבְהֵמָה טְמֵאָה אוֹ בְּכָל-שֶׁקֶץ טָמֵא, וְאָכַל מִבְּשַׂר-זֶבַח הַשְּׁלָמִים, אֲשֶׁר לַה'--וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא, מֵעַמֶּיהָ.

**אין הכוונה דווקא לאכילה ממש אלא אפילו חשב הכהן בשעת שחיטתו לאכולו ביום השלישי, הרי זה פיגל ופסל את הקרבן וטעון הקרבן שריפה ואין לאכול ממנו כלל

מדגש צהוב – זמן אכילתו

מדגש ירוק – הנותר ודיניו

מדגש סגול – דין פיגול

מדגש טורקיז – בדין אכילת בשר שלמים

מדגש תכלת – דין בשר שנטמא ודין הטמא שאכל בשר קודש.

*ההבדל בין נדר לנדבה: ההבדל בין נדר לנדבה הוא באופן שבו מקדיש בעל הקרבן את בעל החיים. כאשר אדם אומר "הרי עליי להביא קרבן", זהו נדר, משום שלא התחייב להביא דווקא בעל חיים מסוים בתורת קרבן אלא התכוין לחייב את עצמו להביא קרבן. כאשר אדם אומר "הרי בהמה זו עליי לקרבן", זהו נדבה, משום שהוא התחייב להביא דווקא קרבן זה לבית המקדש.

סיכום דיני שלמי נדר ומנדבה

החייבים: כל מי שהחליט לחייב את עצמו להביא קרבן או שהקדיש קרבן מסויים לבית המקדש.

הקרבן: ניתן להביא את הקרבן מן הבקר או מן הצאן (כפי שהתבאר בפרק ג)

בשר הקרבן האוכלים ממנו: שלמים שעושים שלום בעולם שכולם אוכלים ממנו, המזבח, הכהנים והבעלים.

- כהנים אוכלים חזה ושוק.
- מזבח את כל האימורים.
- בעלים וכל מי שירצו (ובלבד שיהיו טהורים) את שאר הקרבן.

זמן אכילתו: את קרבן נדר ונדבה ניתן לאכול במשך יומיים יום ולילה, וביום השלישי בבוקר יש לשרוף את מה שנותר ממנו.

פיגול הקרבן: מחשבה מפגלת את הקרבן ולכן אם חשב המקריב בשעת שחיטתו וכיו"ב שיאכל ממנו ביום שלישי הרי זה פיגל את הקרבן, וטעון שריפה.

דין הנותר: בשר שנשאר מהקרבן לאחר יומיים, אסור באכילה ביום השלישי ויש לשרוף אותו.

דין האוכל פיגול: חייב כרת (אף כשאכלו ביום הראשון או השני)

דין הטמא: אדם שנטמא ע"י מגעו בדבר טמא כגון שנגע במת או בנבלה אסור לו לאכול מהקרבן ואם אכל ממנו חייב כרת.

טומאה בקרבן: אם נגע בקרבן דבר טמא אסור באכילה וטעון שריפה.

תומר לבנון – הוראה מגוונת ©